

Venirea Domnului

În continuarea celor de mai sus [Vezi articolul: „Faceți comerț până când vin”], aș dori să încerc să le arăt cititorilor mei în cele ce urmează cum nimic în Noul Testament nu apare mai clar, nimic nu este subliniat mai categoric, decât adevărul revenirii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Cu toate acestea, există două epistole din Noul Testament (în afară de scrisoarea către Filimon) care nu menționează *deloc* această venire. Acestea sunt epistolele către Efeseni și Galateni. Nu mai este nevoie să spun că aceasta nu este la întâmplare. Dacă căutăm cauza acestui fapt, apar două motive complet opuse. Credincioșii din Galatia renunțaseră la temeiul credinței, la justificarea necondiționată prin credința în Hristos, iar Pavel a trebuit să revină la temeiul inițial al justificării în scrisoarea sa către ei. În epistola către Efeseni găsim exact opusul. Starea spirituală a credincioșilor din Efes i-a permis apostolului să-i conducă spre culmile adevărului creștin sub călăuzirea Duhului. Adunarea (Biserica) este văzută în Epistola către Efeseni ca fiind deja transferată la cer în Hristos, astfel încât, în mod natural, nu se poate vorbi despre venirea Domnului pentru a o conduce acolo. Ea este deja acolo.

În toate celelalte cărți ale Noului Testament găsim referiri la venirea Domnului ca la ceva de care ar trebui să ținem cont pentru încurajarea și beneficiul nostru spiritual. Așteptarea Domnului a constituit întotdeauna una dintre părțile principale ale prețioasei credințe creștine; într-adevăr, putem spune că starea spirituală a credincioșilor a depins întotdeauna în mod esențial de măsura în care această așteptare trăia în inimile lor. Ea este legată de toate aspectele vieții creștine, le influențează și ghidează gândurile și sentimentele credinciosului. Odată cu ea vine sau pleacă o chestiune care dă expresie și caracter întregii vieți creștine. Dar dacă este așa, atunci cu siguranță niciodată preocupă cu ea nu este prea mult.

Credinciosul nu Îl așteaptă pe Domnul său în ceasul morții sale, așa cum înțeleg unii cuvintele lui Hristos: „Voi veni iarăși și vă voi primi la Mine”. Atunci ar trebui ca Hristos să fi venit deja de nenumărate ori și ar trebui să vină în continuare continuu, în timp ce în Evrei 9.28 citim că, după ce a fost jertfit *o dată* pentru a purta păcatele multora, El va apărea *a doua oară* fără păcat pentru mântuirea celor care Îl așteaptă. Credinciosul merge *la Hristos*, atunci când moare - „a pleca și a fi cu Hristos este mult mai bine” - dar Domnul nu vine *la el*. Pentru credincios, întoarcerea Domnului este legată de înviere sau de transformare, dar nu de moarte; pentru el revenirea Domnului înseamnă înghițirea morții în biruință (1 Corinteni 15.54).

Să analizăm acum mai îndeaproape diferitele pasaje din Noul Testament care se referă la revenirea Domnului, amintindu-ne de la început de faptul bine cunoscut că Scriptura face întotdeauna o distincție clară între *venirea* Domnului ca „stea a dimineții” (în zorii zilei Sale, ca să spunem așa) pentru a-Și lua mireasa, și răsăritul „Soarelui dreptății” (compară cu Maleahi 4.2), adică *arătarea* Sa cu sfinții Săi în glorie și putere.

În afară de diverse parabole (a celor zece fecioare, a talanților etc., Matei 25; Luca 19; compară și cu Luca 12), Domnul vorbește în *Evangelii* aproape exclusiv despre arătarea Sa în putere. El vine ca „Fiul Omului pe norii cerului” pentru a face judecata și a-Și instaura Împărăția pe acest pământ (compară cu Matei 16.27; 24.30,39; 25.31-46; 26.64; Marcu 13.26; 14.62; Luca 21.27). Capitolul 14 din *Evangelia după Ioan* face o excepție de la regulă. Aici Îl găsim pe Domnul pentru ultima dată în mijlocul ucenicilor Săi. Înainte de a-i părăsi, El le spune: „Să nu vi se tulbure inima. Voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine” (Ioan 14.1). Până atunci, ei fuseseră obișnuiți să-L aibă pe Isus cu ei personal; aceasta fusese bucuria lor, mângâierea lor, El era totul pentru ei. Iar acum

El voia să-i părăsească și, asemenea lui Dumnezeu, să devină un subiect al credinței pentru ei! Nu aveau ei toate motivele să fie consternați? Se pare că da. Dar ce le spune Domnul? Voia El să fie fericit *fără* ei acolo unde se ducea? Nu, acolo era loc și pentru ei; în „casa Tatălui Său” erau *multe* locuințe, iar El S-a dus să le pregătească un loc acolo. Apoi El voia să Se *întoarcă* și să-i ia la Sine. Ei nu trebuiau să rămână singuri în această lume întinată. *Numele Tatălui* nu era ceva străin pentru ucenici, dar până atunci ei nu auziseră despre o *casă a Tatălui* ca un cămin pentru ei. Domnul conta pe faptul că înștiințarea Sa le va umple inimile cu pace și bucurie. La urma urmei, El avea toată afecțiunea lor, iar perspectiva de a putea locui în curând cu El, sursa întregii fericiri și binecuvântări, în casa Tatălui Său, era într-adevăr potrivită pentru a înlătura orice temeri. Să observăm că aici nu există nicio mențiune despre o glorie, care să producă spaimă sau chiar copleșitoare, despre o apariție fulgerătoare, despre judecată și pedeapsă. Auzim doar de pace, bucurie și fericire.

Atât despre evanghelii. Ajungem acum la cartea *Faptele apostolilor*. Aceasta începe cu mesajul celor doi îngeri către ucenicii adunați pe Muntele Măslinilor: „Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele apostolilor 1.11). Ucenicii s-au întors apoi la Ierusalim cu mare bucurie și erau mereu în Templu, laudând și slăvind pe Dumnezeu (Luca 24.50-53). – De altfel, în cartea Faptele apostolilor nu există decât câteva scurte aluzii despre ziua care va veni a Domnului (compară cu Faptele apostolilor 3.19-21; 10.42; 17.31).

Și *epistola către Romani* conține, de asemenea, o singură referire la venirea Domnului. Credincioșilor din Roma li se reamintește că „*mântuirea* lor este mai aproape decât atunci când au crezut”. Noaptea era deja mult înaintată și *ziua* era aproape (Romani 13.11,12).

În *epistolele către Corinteni*, referințele se înmulțesc. Credincioșii din Corint așteptau „*descoperirea* Domnului nostru Isus Hristos”, care îi va întări până la sfârșit, astfel încât ei să fie de neînvinuit în ziua Sa (1 Corinteni 1.7-9). Ei sunt îndemnați să nu judece înainte de vreme, „*până va veni Domnul*, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor” (1 Corinteni 4.5). De câte ori au mâncat pâinea și au băut din pahar la celebrarea Cinei Domnului, ei au vestit moartea Domnului, *până la venirea Sa* (1 Corinteni 11.26). În final, ei au fost învățați că toți cei care sunt ai lui Hristos vor fi făcuți vii *la venirea Sa* (1 Corinteni 15.23,51-58).

În a doua epistolă, apostolul le spune că ei vor fi lauda lui *în ziua* Domnului Isus (2 Corinteni 1.14) și afirmă că preferă să fie *îmbrăcat* decât *dezbrăcat*, adică el ar dori să rămână până la venirea Domnului, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. În același timp, el le reamintește de arătarea înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.4,10).

În *epistola către Filipeni*, care ni-l prezintă pe credincios ca pe un străin ceresc în drum spre cer, citim în capitolul 3, versetele 20 și 21: „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are de a-Și supune chiar toate lucrurile”. Oamenilor, care în curând vor trebui făcuți asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu (Romani 8.29), cu siguranță nu li se cuvine „să se gândească la lucrurile pământești”.

În mod similar, *epistola către Coloseni* îndeamnă în capitolul 3.1-4: „Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu

Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie.”

Cele două *epistole către Tesaloniceni* tratează același subiect. Dar, în timp ce apostolul vorbește în fiecare capitol al primei scrisori, cu excepția avertismentului serios din al cincilea capitol, despre așteptarea binecuvântată a credincioșilor, despre răpirea lor etc., în a doua scrisoare el descrie în primul rând caracterul *juridic* al venirii Domnului. Cu toate acestea, și aici sunt incluse odihna și gloria credincioșilor; pentru că atunci când va avea loc *descoperirea* Domnului, Dumnezeu va da odihnă sfinților Săi și va fi glorificat în ei înaintea ochilor tuturor (2 Tesaloniceni 1).

Ajungem acum la cele două *epistole către Timotei*. În 1 Timotei 6.14, apostolul scrie: „... să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos”. Aici, slujitorul Domnului încercat și testat îl îndeamnă pe tânărul său colaborator să meargă înainte cu credință și să aștepte cu credință acea arătare. La fel este peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu: când se vorbește despre bucuria sfinților, se vorbește despre *venirea Domnului*, când se vorbește despre responsabilitatea lor sau a lumii, se vorbește despre *arătarea Sa*. Dar la ce i-ar fi folosit lui Timotei îndemnul de a păzi porunca până la arătarea Domnului, dacă venirea Sa nu ar fi fost subiectul unei așteptări reale și prezente pentru el? Da, influența pe care această așteptare o exercită asupra conștiinței este extrem de binecuvântată. Și dacă Domnul, prin har, Și-a întârziat venirea până astăzi, pentru că nu vrea ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință (2 Petru 3.9), aceasta nu este o pierdere pentru cei care au acționat în conformitate cu această așteptare; ei nu vor pierde roadele credincioșiei lor. Răsplata lor va fi mare în acea zi.

În a doua sa scrisoare către Timotei, Pavel spune: „De acum îmi este pusă înainte cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Sa” (2 Timotei 4.8). Acest cuvânt trezește involuntar întrebarea în fiecare credincios sincer: Iubesc eu această arătare? Aștept eu cu nerăbdare ceea ce într-o zi va pune capăt deodată la tot ceea ce este plăcut în această lume? Această întrebare cercetează inima. Numai cineva, a cărui atitudine este în opoziție directă cu spiritul acestei lumi, va putea să răspundă cu un „da” categoric.

În *epistola către Tit*, harul lui Dumnezeu, care aduce mântuirea tuturor oamenilor, ne instruieste să trăim o viață cumpătată, dreaptă și evlavioasă în epoca prezentă, „așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.12-14).

Epistola către Evrei începe prin a spune: „Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim. Dar cineva a mărturisit undeva, spunând: «Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?»” (Evrei 2.5,6; compară cu Evrei 1.6,10-13). „Lumea care va veni” este întregul pământ locuibil, care într-o zi va fi supus Domnului. Hristos este acum așezat la dreapta Maiestății de sus, până când Dumnezeu va pune toate la picioarele Sale.

Citim apoi mai departe, în afară de câteva scurte referiri la siguranța speranței pe care o avem, în capitolul 9.24: „Pentru că Hristos nu a intrat în locuri sfinte făcute de mâini, imagini ale celor adevărate, ci chiar în cer, ca să Se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu”. Înainte ca omul să fie exclus din paradis, el se afla într-o stare de încercare, iar de atunci a fost pus mereu la încercare, până la moartea lui Hristos; dar nimic nu l-a putut recâștiga, nici Legea, nici avertismentele sincere ale profeților, nici, în cele din urmă, misiunea Fiului lui Dumnezeu. Ceea

ce omul descoperă acum este că este pierdut. Dar, în același timp, el descoperă și că lucrarea lui Dumnezeu a început atunci când păcatul omului era deplin și că în crucea, pe care a fost bătut în cuie Domnul, există răscumpărarea pentru el. Păcatul își atinsese măsura deplină, dar Domnul a venit să-l îndeprăteze prin jertfa Sa. Lucrarea a fost îndeplinită, iar cei care, prin har, cred și au parte de El, Îl așteaptă acum din nou pe același Mântuitor pentru răscumpărarea lor *definitivă*. Am citat deja prețioasele cuvinte de încheiere ale acestui pasaj: „Așa Se va arăta Hristos a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă” (Evrei 9.28).

Iacov ne îndeamnă în capitolul 5.8 al epistolei sale: „Fiți îndelung-răbdători, întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului s-a apropiat”. Aici, venirea Domnului apare din nou ca o motivație prezentă, zilnică, pentru răbdare și perseverență. A-L aștepta constant pe Domnul, a cărui venire urmează să schimbe întreaga stare a lumii, servește la păstrarea sufletelor noastre pe calea plină de schimbări și obositoare a vieții.

În *prima Epistolă a lui Petru* găsim o mărturie remarcabilă a ordinii căilor lui Dumnezeu cu privire la suferințele care urmau să vină peste Hristosul Său și la gloriile care aveau să urmeze. Mai întâi, profeții au început să vorbească despre aceasta. Cercetând propriile lor profeții, ei au aflat că lucrurile despre care mărturiseau nu aveau să se împlinescă în zilele lor. Apoi a venit Evanghelia, care la început a adus doar confirmarea celor profețite de profeți prin intermediul Duhului Sfânt trimis din cer, care a mărturisit în predicatorii Noului Testament. În cele din urmă, credincioșii sunt îndemnați să fie treji și să sperde deplin, până la capăt, în harul care urma să le fie adus la descoperirea lui Isus Hristos, „pe care Îl iubeau, deși nu Îl văzuseră”. Momentul de a primi cu adevărat promisiunea nu este acum, ci va veni doar odată cu descoperirea lui Isus Hristos (1 Petru 1.10-13).

În *a doua epistolă a lui Petru*, scriitorul numește disprețul față de această promisiune, punerea ei la îndoială de către batjocoritori, care susțin că totul a rămas așa cum era de la începutul creației, o caracteristică a ultimelor zile.

În *prima epistolă a lui Ioan*, reamintirea „ceasului din urmă” servește inițial ca un serios apel de avertizare a conștiinței credincioșilor: „Și acum, copiilor, *rămâneți în El*, ca, atunci când Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui *la venirea Sa*” (1 Ioan 2.28). Dar deja la începutul capitolului 3 apostolul folosește această venire pur și simplu din nou ca o încurajare pentru noi, spunând: „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, atunci când Se va arăta El, *vom fi ca El*, pentru că-L vom vedea cum este”. Speranța noastră prețioasă și sigură este să fim ca Hristos Însuși, și vom fi așa, atunci când El va veni. Efectul acestei speranțe deosebite este că credinciosul se curăță în prezent, la fel cum El este curat. Cu alte cuvinte, el se străduiește să fie cât mai mult cu putință asemenea Lui, făcând din partea sa cu El la arătarea Sa motivul și principiul călăuzitor al umblării sale.

Epistola lui Iuda, oricât de scurtă ar fi, vorbește, de asemenea, despre cele două părți ale venirii lui Hristos. Mai întâi citim în versetul 14: „Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el cu privire la aceștia [cei păcătoși], spunând: «Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă *judecată* împotriva tuturor»”, în timp ce mai târziu, în versetul 21, îi încurajează pe cei iubiți de Dumnezeu să aștepte „îndurarea Domnului nostru Isus Hristos *pentru viața eternă*”. Epistola lui Iuda este deosebit de remarcabilă în ceea ce privește subiectul nostru. Ea arată declinul Bisericii, care începuse deja la acea vreme: se strecuraseră frați falși, al căror caracter a caracterizat starea bisericii mărturisitoare din ultimele zile. În cele din urmă, va fi atât de trist încât venirea

Domnului va fi un act de îndurare pentru cei credincioși, în timp ce restul vor cădea victime judecății nemiloase a Domnului.

Cartea *Apocalipsa* tratează în întregime despre venirea Domnului. Mai multe din scrisorile deschise se referă deja la aceasta, avertizând sau încurajând. Capitolele 4-19, în care îl vedem pe Domnul venind să execute judecata finală, relatează apoi despre judecățile pregătitoare sau preliminare ale lui Dumnezeu pe acest pământ. Domnul Isus a împlinit lucrarea de răscumpărare și este acum așezat la dreapta lui Dumnezeu până când va veni să restaureze toate lucrurile. Acest ultim aspect este cel care face venirea Sa atât de importantă (pe lângă prezentarea propriei Sale glorii, cea a Fiului etern al lui Dumnezeu ca Om, centrul tuturor lucrurilor). El este singurul care conduce gândurile și sfaturile lui Dumnezeu spre împlinirea lor. Prima Sa venire a pus bazele acestui fapt, dar numai la a doua Sa venire vor fi revelate rezultatele efective ale acestui fapt. Pe de o parte, El va lua la Sine Adunarea, trupul Său, mărturia harului neîngrădit al lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, El va conduce lumea (care îi va fi atunci supusă în autoritatea Împărăției Sale) în pace și binecuvântare. Nici una, nici cealaltă nu pot avea loc înainte de venirea Sa.

În prezent, noi savurăm deja revelația deplină a Celui de la care curg toate aceste binecuvântări, într-o natură adaptată și care decurge din acea revelație; dar rezultatele finale, atât pentru noi, cât și pentru această lume, sunt încă viitoare. Așteptăm și iubim arătarea Lui.

În final, un scurt cuvânt. Știu că majoritatea cititorilor mei cunosc de mult adevărul despre venirea Domnului. Dar sper că totuși au urmărit cu interes încercarea de a arăta cum acest adevăr formează subiectul constant al Scripturilor Noului Testament. Și aș dori să întreb: Realizarea faptului că venirea Domnului are o valoare atât de infinit de mare pentru Dumnezeu, încât El ne-o face mereu cunoscut prin apostolii Săi, da, prin Însuși Duhul Său Sfânt, nu ar trebui să ne stimuleze să facem din ea subiectul de studiu permanent și din partea noastră? Știm din experiență ce influență binecuvântată exercită așteptarea constantă și personală a Domnului asupra întregii noastre lumi de gânduri, asupra obiceiurilor și căilor noastre. În același timp, istoria Bisericii creștine ne învață la ce declin trist și de neoprit a condus abandonarea acestei speranțe. Totul s-a scufundat tot mai adânc în mondenitate și formalism. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să vorbească inimilor noastre și prin această meditație! Pentru a-L putea aștepta cu adevărat pe Hristos, nu este suficient să avem o *conștiință* curățită pe baza *primei Sale* veniri; *inimile* noastre trebuie, de asemenea, să rămână ferm concentrate pe El, care va apărea *a doua oară*, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.

De aceea, dragă Doamne, foarte lăudat:

Întărește-ne pe cale
Ca fideli să Te urmăm,
Ține-ne treji în umblare,
Harul să nu-l neglijăm.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Das Kommen des Herrn*“